

somhelst Banffelighed med Hensyn til Tilveiebringelsen af den Garanti, hvorom der tales. Idet den ærede Folkethingmand (Westenholz) troede det passende at fremdrage, hvad jeg havde sagt i et tidligere Møde, gjorde han dette paa en Maade, som jeg maatte antage og gjentagende antager, har foranlediget en stor Misforstaaelse. Han sagde nemlig, at jeg skulde have erklæret, at dette Anliggende ikke kunde ordnes, uden at en Heelstatsforsamling derover var bleven hørt; men jeg oplyste strax, at dette ikke forholdt sig saaledes. Jeg har derimod sagt, at under de daværende Forhold, hvor der forelaa en to Gange vedtagen Bestemmelse om den grundlovsmaessige Ordning af de Anliggender, der skulde betragtes som særlige, og dem, der skulde være fælles, vilde det være høist besynderligt, om man vilde afgjøre dette Spørgsmaal i en modsat Retning af den, der to Gange havde vundet den lovgivende Magts Bifald. Nu er denne Bestemmelse jo senere kommen til den tredje og endelig Afgjørelse; nu staaer det fast, at det er en særlig, Kongeriget paahvilende Gjæld, saalænge der ikke skeer nogen Forandring i, hvad der nu er Grundlov, og det er altsaa aldeles ugjørligt, at det kan være en Heelstatsgjæld. Hvilken Foranstaltning der vil være at træffe med Hensyn til Formen for de vedkommende Obligationers Udstedelse, naar det først engang er kommen saavidt, er et ganske andet Spørgsmaal, og jeg skulde formene, at der i saa Henseende vel ikke vil være nogen Tvivl om, at den tilbørlige Form vil kunne blive valgt. Det er mig ikke bekjendt, at til Exempel, for blot at nævne et nærliggende Tilfælde, de Obligationer, der ere udstedte for Hartornsafsløsningen, nogensinde have staaet i en anden Cours eller ere blevne betragtede paa anden Maade end alle andre Obligationer, der have været udstedte af Staten; thi om det er Kongeriget, der i sidste Instants skal afdrage, amortisere og forrente, eller det samlede Monarchi, er et meget underordnet Spørgsmaal for Capitalisterne.

Westenholz: Jeg vidste ikke, at Indfrankningen af Grundloven allerede var traadt

i Kraft, som den ærede Finantsminister siger; men hvad paa den anden Side Capitalisterne angaaer, saa tiltroer jeg mig ligesaa rigtig en Dom; thi det er ikke alene Capitalisterne i Danmark, der komme i Betragtning, men især dem i London; og det veed jeg, at et Papir for Provindsen Danmark ikke vil have den Cours eller vil kunne affattes saaledes, som alle de nugældende Statspapirer i Almindelighed. Jeg skal imidlertid nu gaae over til Telegraphsagen, og jeg maa maaskee der begynde fra først af. Da jeg i Vinter havde den Ære at conferere med Finantsministeren om denne Sag, blev der svaret, at, da Jernbanen og Telegraphen laae saa nær hinanden, troede man at kunne udsætte Telegraphen, indtil Jernbanen blev færdig. Da jeg hertil tillod mig at bemærke, at det dog var vel længe — maaskee det vilde være ti Aar — og at Telegraphen i sig selv var en Bagatel, hvad Tiden og Pengene angik, saa indrømmede man mig dette, men man kom senere med disse Argumenter, at der fordreides store Forarbejder, som ikke kunde tilveiebringes, store Capitaler, som man ikke antog, at Landet kunde bære i nærværende Aar, at det var et Materiale, som kun kunde bestilles om Sommeren, og endelig, at der vilde fremkomme en stor Underbalance. Dette kunde maaskee for Mange være afgjørende; men jeg troer, at det for den praktiske Mand har meget lidt at betyde. Dette forklarer imidlertid den Lunkenhed, hvormed man har drevet Forhandlingerne om den undersøiſte Telegraph. Der foreligger et bestemt Tilſagn, og det har nu foreligget i næsten et Aar, ifølge hvilket der ikke fordres en eneste Stilling af den danske Statskasse, ikke fordres de store Forarbejder, som de danske Autoriteter ikke have været istand til at foretage, og ikke fordres noget Tilskud. Ivertimod ville vi ved Telegraphens Anlæggelse faae en meget betydelig directe Indtægt ved den Transit, som gaaer igjennem Landet. Vi ville vinde en betydelig directe Besparelse, idet vi faae vore Depescher befordrede for omtrent $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af, hvad vi nu betale, og vi ville endelig, hvad jeg anseer for det vigtigste, gjøre os uafhængige af det tydske Forbund, idetmindste